1 Νοεμβρίου 2015

Το ’40 στα σχολικά βιβλία Γλώσσας: δειλία, ηττοπάθεια και διασυρμός του Έπους!

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Όσο παραμένει, στα σχολικά βιβλία, η μαγαρισιά, που ατιμάζει την επέτειο, θα επιμένουμε στην επισήμανσή της. Το παρακάτω κείμενο δημοσιεύτηκε πέρυσι στο περιοδικό «ΑΦΥΠΝΙΣΗ» της ιεράς μονής αγίου Νικοδήμου στο όρος Πάικο του Κιλκίς.

Στον πανηγυρικό λόγο που εκφώνησε στην Ακαδημία Αθηνών, στις 27 Οκτωβρίου του 1960, ο μεγάλος μας λογοτέχνης Στρατής Μυριβήλης, μεταξύ των άλλων σπουδαίων ανέφερε και ένα συγκλονιστικό γεγονός, που διαδραματίσθηκε, όχι «στο διάσελο της Ιστορίας» (Βρεττάκος), στις αετοράχες της Πίνδου, αλλά στα μετόπισθεν, όπου απόλεμος πληθυσμός της πατρίδας μας συναγωνιζόταν την ανδρεία των μαχητών. Το μεταφέρω:

«Είχε οργανωθή, κατά τη διάρκεια του αγώνα υπηρεσία μεταγγίσεως αίματος, απ’ τον Ερυθρό Σταυρό της Ελλάδος. Είχα και ένα φίλο γιατρό, σ’ αυτή την υπηρεσία, λοιπόν πήγαινα κάπου-κάπου να τον δω και να τα πούμε. Ο κόσμος έκαμε ουρά κάθε μέρα για να δώση το αίμα του για τους τραυματίες μας. Ήταν εκεί νέοι, κοπέλες, γυναίκες, μαθητές, παιδιά που περίμεναν τη σειρά τους. Μια μέρα, λοιπόν, ο επί της αιμοδοσίας φίλος μου γιατρός, είδε μέσα στην σειρά των

αιμοδοτών που περίμεναν, να στέκεται και ένα γεροντάκι.

-Εσύ, παππούλη, του είπε ενοχλημένος, τι θέλεις εδώ;

Ο γέρος απάντησε δειλά:

-Ήρθα κι εγώ, γιατρέ, να δώσω αίμα.

Ο γιατρός τον κοίταξε αυστηρά με απορία και συγκίνηση. Ο γέρος παρεξήγησε το δισταγμό του. Η φωνή του έγινε πιο ζωηρή.

-Μη με βλέπεις έτσι, γιατρέ μου. Είμαι γερός, το αίμα μου είναι καθαρό, και ακόμα ποτές μου δεν αρρώστησα. Είχα τρεις γιούς. Σκοτώθηκαν και οι τρεις εκεί πάνω. Χαλάλι της πατρίδας. Όμως μου είπαν πως οι δύο πήγαν από αιμορραγία. Λοιπόν, είπα στη γυναίκα μου, θα 'ναι κι άλλοι πατεράδες, που μπορεί να χάσουν τα παλληκάρια τους, γιατί δε θα 'χουν οι γιατροί μας αίμα να τους δώσουν. Να πάω να δώσω κι εγώ το δικό μου. Άιντε, πήγαινε, γέρο μου μού είπε κι ας είναι για την ψυχή των παιδιών μας. Κι εγώ σηκώθηκα κι ήρθα». («Η 28η Οκτωβρίου 1940», πανηγυρική λόγοι ακαδημαϊκών, επιμέλεια Πέτρος Χάρης, Αθήνα 1978, σ. 322).

Τι μεγάλη ψυχή ο γέροντας της ιστορίας! Τρεις γιούς και… χαλάλι της πατρίδας! Προσθέτει ένα νέο στοιχείο τούτη η διήγηση, όπως το γράφει ο Μυριβήλης: Ανδρείους μπορεί να βγάλει κάθε πατρίδα. Αγίους όμως μόνον αυτές που καταυγάζονται από το φως της Ορθοδοξίας, από το φώς του Χριστού και η Ελλάδα ανήκει-θέλουν δεν θέλουν οι εκκλησιομάχοι-σ'αυτήν την εκλεκτή μερίδα!

Γιορτάζουμε του «ΟΧΙ», τρία γράμματα, μια ελαχιστότατη λέξη που περικλείει μέσα της το μεγαλείο της ελληνικής ιστορίας!! Με τα «ΟΧΙ» ανήλθαμε στις κορυφές της δόξας!! Με τα «ΝΑΙ» και τις προδοσίες των διαχρονικών Νενέκων (ή μήπως Ναιναίκων;) μας σαβάνωσε η ντροπή και η υποτέλεια. Θα ξεδιπλωθούν και οι σημαίες στα μπαλκόνια των σπιτιών-όσων καίγονται από αγάπη για το «ιερό πανί» και όχι όσων τις καίνε- θα ακούσομε και τον Εθνικό μας Ύμνο, που δεν είναι ύμνος εις την Ελλάδα, αλλά Ύμνος εις την Ελευθερίαν. Για τον εθνικό μας ποιητή είναι αξεδιάλυτα-ένα αυτά τα δύο. Και λέγεται πως, όταν το 1826 ο τότε πρωθυπουργός της Αγγλίας, Κάνιγκ, διάβασε τον Ύμνο του Σολωμού, συγκλονίστηκε και συνέταξε το Πρωτόκολλο με το οποίο αναγνώριζε τον αιμόφυρτο τόπο μας ως κράτος. Γιατί οι μεγάλοι του κόσμου συναγάγουν συμπεράσματα για την πολιτική τους, όχι με κριτήριο την «ετοιμότητα υποκλίσεων», αλλά με κριτήριο την αποφασιστικότητα των λαών και των κυβερνήσεών τους, να υπερασπίσουν την εθνική τους αξιοπρέπεια με θυσίες και με το αίμα τους, αν χρειαστεί!

Το ’40 νικήσαμε γιατί ο λαός και οι μαχητές του μέθυσαν με τ’ αθάνατο κρασί του ’21. Γιατί έβλεπαν την Παναγία να περπατά πάνω στα χιόνια, γιατί ντρέπονταν να ντροπιαστούν!

Στην τότε εφημερίδα «Πρωΐα» δημοσιεύτηκε επιστολή μιας μάνας χήρας από τα Μέγαρα, που μόλις είχε λάβει τον πολεμικό σταυρό ανδρείας του σκοτωμένου γιού της. (Δεν πήγαν να σκοτώσουν εκείνα τα παιδιά, πήγαν να πεθάνουν για την πατρίδα τους!). Έγραφε η χαροκαμένη μάνα στην επιστολή: «Ο Δημητρός μου, ο μοναχογιός μου, προστάτης των τριών κοριτσιών μου, έπεσε υπέρ Πίστεως και Πατρίδος. Χαλάλι της πατρίδος ο Δημητρός μου. Ας ήτανε να πέθαινα κι εγώ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω η Ελλάς». Τέτοιοι γονείς που χαλάλιζαν τα παιδιά τους στην πατρίδα, ανάγκασαν σοφό της εποχής να αναφωνήσει: «Βγάλτε τα στεφάνια της νίκης από τα κεφάλια των στρατιωτών μας και φορέστε τα στα κεφάλια των γονιών τους»!

Και όταν φύγει το ψευτορωμαίικο, όπως το έλεγε ο Πατροκοσμάς, το λυμφατικό χαρτοβασίλειο του «ΝΑΙ» που ζούμε τώρα και έλθει το πραγματικό ρωμαίικο και αποκτήσουν τα παιδιά, οι μαθητές μας τα βιβλία που πρέπει, τέτοια θα διαβάζουν, με τέτοια παραδείγματα θα γαλουχούνται και θα μορφώνονται.

«Όταν θ’ ανθίσουν τούτοι οι τόποι

όταν θα ‘ρθούνε καινούργιοι άνθρωποι

θα συνοδεύσουν την βλακεία.

στην τελευταία της κατοικία».

(Ν.Γκάτσος)

Γιατί σήμερα η βλακεία, η προδοσία και η δειλία κυριαρχούν στα «περιοδικά ποικίλης ύλης», που τα ονομάζουν ευφημιστικώς βιβλία Γλώσσας! Είναι η πρώτη φορά από ιδρύσεως του νεοελληνικού κράτους, που δεν σέβονται οι συγγραφικές ομάδες και παρέες του υπουργείου πρώην εθνικής και νυν νεοταξικής εκπαίδευσης τους αγώνες, τις επετείους του λαού μας!

Συγκεκριμένα:

Στην Γ’ Δημοτικού, στο α’ τεύχος του βιβλίου Γλώσσας, σελ.79, το αφιέρωμα στο Έπος του ’40, περιορίζεται στη εξής αναφορά:

«Από το ημερολόγιο της Ροζίνας, μιάς δεκάχρονης εβραιοπούλας από τη

Θεσσαλονίκη. Οκτώβριος 1940: Τη Δευτέρα 28 Οκτωβρίου 1940 δεν πήγαμε σχολείο. Είχε κηρυχτεί ο Ελληνοϊταλικός πόλεμος. Αναστατωμένα ήμασταν εμείς τα παιδιά. Οι Ιταλοί βομβάρδισαν τη Θεσσαλονίκη. Στο μαγαζί του πατέρα μου γίνηκαν πολλές καταστροφές».

Και τέλος! Τίποτε άλλο! Αυτό μαθαίνουν χιλιάδες Ελληνόπουλα για το Σαράντα! Αναστάτωση (όπως λέμε «συνωστισμός») και καταστροφή ενός εβραϊκού μαγαζιού! Σε άλλες πόλεις της Ελλάδας, όπως στην Πάτρα, σκοτώθηκαν πολλοί άνθρωποι και παιδιά από ιταλικά βομβαρδιστικά. Έγραψαν γι' αυτό οι εφημερίδες της εποχής. Γιατί δεν συμπεριέλαβαν ένα τέτοιο συμβάν;

Το επόμενο όμως αφιέρωμα της Ε' Δημοτικού είναι εξοργιστικότατο! Στην σελίδα 44 του α' τεύχους του βιβλίου Γλώσσας-δηλητηρίασης των παιδιών και μαγαρίσματος της μνήμης περιέχεται κείμενο με τίτλο:

«Η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο!» Και υπότιτλο: «Κι εμείς πήγαμε στο υπόγειο». Και αφού κρύφτηκαν στο υπόγειο, διαμείβονται οι εξής άθλιοι διάλογοι:

«Μετά γύρισε (ο μπαμπάς) στη μανά και της είπε πώς θα τρέξει στην τράπεζα να σηκώσει λεφτά. «Δεν έχουμε δραχμή», είπε κι έφυγε τρέχοντας στη σκάλα...». Όταν ο προκομμένος ο μπαμπάς γύρισε από την τράπεζα απογοητευμένος, γιατί η τράπεζα ήταν κλειστή και δεν μπόρεσε «να σηκώσει λεφτά», πήγαν σ' ένα υπόγειο, «στης κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί τα σπίτι της έχει υπόγειο και το λιακωτό της είναι τσιμεντένιο και δεν μπορούν να το τρυπήσουν οι μπόμπες». Και ο μπαμπάς –πρότυπο ήρωα- πήρε στην αγκαλιά του τον αφηγητή, παιδί μικρό και του είπε:

«-Άκη, από σήμερα θα γίνεις άντρας». Και ο Άκης, εμπνεόμενος από την «γενναιότητα» του πατέρα του, απάντησε:

«Εγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δεν ήθελα να γίνω σήμερα άντρας...».

Βεβαίως, γιατί οι άντρες στρατεύονται και πολεμούν! Ενώ όσοι δεν θέλουν να γίνουν άντρες, παίρνουν το I5 (γιώτα πέντε) χαρτί απόλυσης και σπεύδουν στα υπόγεια και άσε τα κορόιδα να κατασκοτώνονται για την τιμή της πατρίδας!

Τι κείμενο είναι αυτό; Ποιο μήνυμα περνά; Πριν σχολιάσω να τονίσω το εξής: Όλοι οι ειδικοί επιστήμονες που ασχολούνται με την γλώσσα και την διδακτική της, γνωρίζουν ότι δεν υπάρχουν αθώα παραμυθάκια και ότι κάθε γλωσσικό κείμενο, ακόμα και ένα πρόβλημα μαθηματικών, προάγει συγκεκριμένες αξίες και στάσεις ζωής, πρότυπα δηλαδή.

Τι «προάγει» το προαναφερόμενο σκουπίδι; Πρώτον: Την δειλία, την ηττοπάθεια,

την αφιλοπατρία, το ψεύδος! Γνωρίζουμε από τα «επίκαιρα» της εποχής ότι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος και η γενική επιστράτευση ο λαός ξεχύθηκε στους δρόμους πανηγυρίζοντας! Έξαρση, ενθουσιασμός, φιλοπατρία, πίστη για το δίκαιο του αγώνα, θάρρος, ένα πραγματικό γλέντι του λαού, που είχε απηυδήσει από τις προκλήσεις του ιταμού και ολιγόνου Μουσολίνι! Και οι μπαμπάδες δεν κρύβονταν σαν λαγοί στα υπόγεια ούτε έτρεχαν στις τράπεζες! Αυτά τα σκέφτονται οι Γραικύλοι της σήμερον που γράφουν τα βιβλία! Να γλιτώσουν τις καταθέσεις τους και τα παλιοτόμαρά τους και η πατρίδα ας χαθεί! Εκείνοι οι μπαμπάδες, οι παππούδες μας, ντύνονταν στα χακί, και πήγαιναν, «με το χαμόγελο στα χείλη», μπροστά, στα μαρμαρένια αλώνια του Γένους! Καλά το γράφει ο ποιητής:

«Με ζήλο στα σκολειά της προδοσίας

του σάπιου αιώνα σέπεται η γενιά!».

(Κ.Βάρναλης, «Αιδώς, Αργείοι!»)

Σημειωτέον ότι στο ίδιο βιβλίο το αφιέρωμα για το «Πολυτεχνείο» καλύπτει επτά (7) σελίδες! Το αφιέρωμα στο ’40, πέντε (5)! Το να δίνεται στην 17η Νοεμβρίου 1973 ο χαρακτήρας μιας εθνικής επετείου και μάλιστα ισάξιας και ανώτερης-κρίνοντας από τον αριθμό των σελίδων-είναι από τα «πρωτότυπα» ευρήματα της νέας, νεοταξικής ιδεολογίας που διαπερνά τα βιβλία και προβληματικό από κάθε άποψη, που δεν έχει καμμία θέση σε σχολικό βιβλίο! Κι αν δεν κάνω λάθος, τη λεγόμενη «γενιά του Πολυτεχνείου», τύπου Δαμανάκη, Λαλιώτη και χιλιάδων άλλων «αντιστασιακών», ακόμη την χρυσοπληρώνει ο ελληνικός λαός…

Το εξευτελιστικό για την ιστορία μας κείμενο για το «υπόγειο» χάσκει εδώ και 10 περίπου χρόνια στα βιβλία-πανέρια με οχιές. Κάποιες αντιδράσεις υπάρχουν, όμως οι αόρατος αυθέντες του τόπου, που κυκλοφορούν σε διάφορες «Στοές» δεν συγκινούνται. Μας προκαλούν, ένα ολόκληρο λαό, που ήπιε προφανώς το «τρελλό νερό» (Κόντογλου) της αφασίας και της απάθειας, γι’ αυτό και συνεχίζεται το μάθημα γενιτσαρισμού. Οι αυριανοί «πορκουάδες» ετοιμάζονται…

Να κλείσω «φτύνοντας» το ψεύδος και το ατίμασμα της ηρωικής γενιάς του ’40, παραπέμποντας σε ένα κείμενο αυτόπτη μάρτυρα της ημέρας που οι Ιταλοί μας κήρυξαν τον πόλεμο. Τότε που ο λαός μας, κατά το ρυπαρογράφημα, «έτρεχε να κρυφτεί στα υπόγεια»:

«Σιγά σιγά η Αθήνα παίρνει το ύφος των μεγάλων εθνικών εορτών, κάτι που θυμίζει λ.χ. τα Εκατόχρονα της Ελληνικής Επανάστασης, αλλά πιο αυθόρμητα και πιο νεανικά. Καιρός θαυμάσιος, καταγάλανος ουρανός. Πλήθη νέων […] έχουν χυθεί στους κεντρικούς δρόμους, με λάβαρα, σημαίες, δάφνες, μουσικές. […] Ο

κόσμος συμμετέχει σ’ αυτές τις εκδηλώσεις, χειροκροτεί, ζητωκραυγάζει. Είχα πολλά, πάρα πολλά χρόνια να δω τέτοιον ενθουσιασμό στην Αθήνα. Αισθάνεται κανείς ένα πάθος μες στον αέρα, ένα φανατισμό, μία λεβεντιά. Ξύπνησε το ελληνικό φιλότιμο, είναι κάτι ωραίο. Και μία τέλεια εθνική ενότητα. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι τέτοιαν ομόνοια να βασιλεύει στον τόπο.

(Γ.Θεοτοκάς, Τετράδια Ημερολογίου 1939-1953, Βιβλιοπωλείον της Εστίας)

Πηγή: antibaro.gr